

jo statsgaranterede, og et rimeligt Sammenligningsgrundlag er da Statsobligationerne —, saa tror jeg, at Forholdet mellem Husmandskreditforeningsobligationerne og Statsobligationerne stadig er omtrent uforandret, saaledes at der ikke herigennem vises nogen svigtende Interesse for Husmandskreditforeningsobligationerne. Naar Differencen i Kursen paa Husmandskreditforeningsobligationer og Landkreditforeningsobligationer er faldende, kan det, foruden, som det ærede Medlem mente, at vidne om faldende Interesse for Husmandskreditforeningsobligationerne, ogsaa skyldes stigende Tillid til de andre Obligationer, og sammenholdt med det Forhold, jeg nævnedes vedrørende Statsobligationerne, er det ikke for mig givet, at det ikke er den sidste Grund, der er den afgørende. Men det ærede Medlem afviste jo ikke Spørgsmaalet om Taksationsgrænsens Forhøjelse, og Kreditforeningernes staaende Fællesudvalg, fra hvilket jeg i Dag har modtaget en Skrivelse, har heller ikke helt afvist Spørgsmaalet. Denne Skrivelse er dateret den 25. April 1914 og underskrevet E. Reventlow, og den oplyser, at det foregaaende Ministerium den 4. April forrige Aar fremsendte sit Forslag til Kreditforeningernes staaende Fællesudvalg til Udtalelse, og at disse da havde vedtaget at fremsende en Udtalelse, men at den paa Grund af den daværende Formands, Højesteretsassgfører Arntzens umiddelbart paafølgende alvorlige og langvarige Sygdom ikke fremkom for Ministeriet, forinden Forslaget med nogle Ændringer blev vedtaget af Folketinget. Denne Udtalelse er ny for mig, og jeg antager for det høje Ting, og jeg mener at burde meddele, hvad den gaar ud paa: „Man vedtog at svare Ministeriet“ — altsaa det foregaaende — „ , at Udvalget i det væsentlige kunde tiltræde det fremsatte Lovforslag, men at der dog fra enkelte Sider var udtalt Betænkelighed ved at forlænge Amortisationstiden saa meget som foreslaaet, og at det fra to Kreditforeningers Side blev stærkt fremhævet, at den i Lovforslagets § 3 foreslaaede Udvidelse af Taksationsgrænsen fra 10,000 Kr. til 12,000 Kr. burde være afhængig af, at de indenfor disse Taksationsværdier faldende Ejendomme maatte have et Jordtilliggende af mindst en Tønde Land, for at Loven ikke skulde komme til at begunstige Laantagere, som det aldrig har været Tanken at begunstige gennem Husmandskreditforeningerne, f. Eks. Ejere af rene Villaejendomme.“ I denne Udtalelse er der altsaa

ikke mod selve Taksationsgrænsen gjort nogen Indvending, men kun mod det af det ærede Medlem særlig fremdragne Forhold. I Skrivelsens Fortsættelse bemærkes, at Indvendingerne mod Amortisationstidens Forlængelse jo bortfalder ved det nuværende Forslag, da Bestemmelsen herom ikke findes her.

Det Forhold, det ærede Medlem fremdrog angaaende Kravet om Jordtilliggende til de jordløse Huse som Betingelse for at give dem den forhøjede Taksationsret, var jo Genstand for stor Diskussion i Folketinget i Fjor, hvor et Medlem, der stod i Forbindelse med den Grundejerkreditforening i Herning, som det ærede Medlem nævnedes, førte et meget kraftigt Forsvar for, at man skulde undtage de jordløse Huse fra denne Begunstigelse med den forhøjede Taksationsgrænse. Ogsaa adskillige Medlemmer i Folketinget lyttede med Interesse til dette Medlems Udtalelser, og Kritikken vedrørende Forslaget kom jo ogsaa frem heroppe. Det kan vel heller ikke nægtes, at det ikke er Meningens at give de særlige Begunstigelser, som disse statsgaranterede Obligationer har, til Villaejendomme. Men det forekom mig, at det ikke med Urette af det ærede 5te kongevalgte Medlem (Jørgen Berthelsen) i Fjor blev anført, at der ogsaa i Stationsbyerne findes Kategorier af Ejendomme, som vel er jordløse, men ikke er Villaejendomme, ikke Beboelser for velstaaende Familier, men derimod for Smaakaarsfolk, og at disse med god Grund kunde nyde godt af lignende Begunstigelser som Huse med Jordtilliggende. Hvis det altsaa var muligt at finde en Definition, hvorved man undtog den Art af Ejendomme, som alle jo er enige om ikke bør komme ind under Lovens Begunstigelser, skulde jeg være meget villig til at forhandle herom.

Johnsen: Jeg saa ikke, at den højtærede Minister var til Stede ved Forhandlingens Begyndelse og maaske derfor ikke har hørt en Henvendelse i Retning af, om Ministeren maatte være tilbøjelig til at søge udvirket en Lov, hvorved der gives Ejere af smaa Købstadejendomme lignende Begunstigelser, som der er givet Ejere af mindre Ejendomme paa Landet. Spørgsmaalet er formentlig ikke den højtærede Minister helt fremmed. Det fremgik jo nemlig for lidt siden af Ministerens Foredrag, at han var bekendt med Forhandlingerne i forrige Samling om et lignende Lovforslag, ved hvilken Lejlighed jeg fremdrog Spørgsmaalet, ligesom jeg ved tidligere